

[Formanden]

te forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 64:

Forslag til lov om en midlertidig formueafgift af visse pensionskapitaler m.v.

(Fremsat 17/11 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Det forslag, der her er til behandling, er resultatet af et enestående groft politisk løftebrud. Venstres formand, hr. Christophersen, sagde for et år siden, at han så vidt muligt ville kræve folkeafstemning, hvis socialdemokraterne foretog indgreb mod de private pensionsordninger. Det fik CDs politiske ordfører, hr. Arne Melchior, til gang på gang at forsikre i Radioavisens morgenudsendelse, at CD under ingen omstændigheder ville medvirke til beskatning af pensionsformuerne. Og så sent som den 1. september i år udtalte den konservative partiformand, hr. Poul Schlüter, at en regering, der ønskede at gennemføre skat på pensionsformuer med virkning i 1983, lige så godt kunne gå af inden nytår.

Og hvad oplever vi så? Fem uger senere bebuder statsminister Poul Schlüter i åbningstalen fra den regering, hvor finansministeren hedder Christophersen og trafikministeren hedder Arne Melchior, at der skal gennemføres en afgift på 4 mia kr. af pensionsformuerne i 1983 og lidt mere i 1984, og nu, kun 12 uger efter partiformand Poul Schlüters bombastiske erklæring, ligger forslaget klart fra den konservative skatteminister.

Regeringen begrundet sin formueafgift på tre måder. For det første skal statens finanser forbedres. For det andet er renten i disse år særlig høj i forhold til prisstigningerne, og det betyder, at begunstigelsen af de skattefrie ordninger forstærkes kraftigt og utilsigtet. Og for det tredje rammes tjenstemandspensioner af lønindgrebet og balancehensyn, siger regeringen, og det taler for et tilsvarende indgreb mod de private pensionister.

Den sidste begrundelse falder fra hinanden, når man fritager aktuelle udbetalinger fra pensionsordninger for afgift. Det var jo ellers den eneste af de tre begrundelser, der kunne forklare, at afgiften alene foreslås som en 2-årig ordning. Det er åbenbart, at ingen regering, ej heller om to år, vil kunne levere et troværdigt svar på statens budgetproblemer uden beskatning af pensionsformuerne. En sådan skat kan, modsat nedskæringer og andre skatteforhøjelser, opkræves uden skade for beskæftigelsen. Det er også åbenbart, at der om to år stadig vil blive opbygget urealistiske og inflationsdrivende krav på fremtiden i de private pensionsordninger. Hvis regeringen får held til at dæmpe inflationen, vil den høje realrente endda i nogle år stige yderligere, også selv om markedsrenten begynder at falde, for den store del af formuerne vil jo fortsat være anbragt på højrentevilkår.

Kort sagt, der findes ikke nogen som helst seriøs begrundelse for alene at foreslå en beskatning i to år, men det er figenbladet, der skulle tilsløre regeringspartierne løftebrud over for vælgerne, og det er samtidig noget, der klart fortæller os, at denne regering ikke regner med at fortsætte to år frem i tiden. Den har en meget kort tidshorison og er allerede i gang med at dække tilbagetoget til den gamle uansvarlige oppositionspolitik.

Men figenbladet duer ikke, der er ikke nogen, der tror på det med de to år. Livsfor sikringsselskaberne tror ikke på det, pensionskasserne tror ikke på det. Derfor havde det været klogere og mere klædeligt af regeringen at sluge hele kamelen i én mundfuld og præsentere folketingsret for en realrentebeskatning som foreslået af socialdemokratiet. Den vil give staten indtægter, så længe højrenteproblemet består, og den vil falde væk, når vi får et rimeligt renteniveau.

I stedet har man lavet et meget ringe forslag, en typisk hovsa-løsning, hvor nogle, der burde gå fri, rammes, og nogle, der burde rammes, går fri. Man rammer de gamle pensionskasser med lav forrentning urimelig hårdt, man rammer tilsagnsordninger dobbelt, man straffer aktieinvestering, som regeringen ellers vil subsidiere med nye fradrag, og man lægger gift for øget afsætning af indeksobligationer, der kunne være til gavn for byggeri og beskæftigelse.

[Lykketoft]

Til gengæld sørger skatteministeren for i sin omsorg for retssikkerheden, at der bliver så sen en ikrafttræden, at dygtige skattespekulanter kan nå at undslippe afgiften.

Socialdemokratiets holdning er klar. Vi vil hverken aktivt eller passivt hjælpe regeringen igennem med denne perspektivløse og dårligt udformede afgift for en 2-årig periode. Vi ønsker en realrentebeskatning besluttet nu og i kraft fra 1984. Hvis regeringen vil tale med os om den varige løsning, vil vi overveje formueafgiften som en 1-årig ordning, ellers ikke.

Gammelgaard (KF):

Regeringen har fremsat dette lovforslag om en midlertidig formueafgift på pensionskapitaler af tre hovedårsager.

For det første: landet er blevet bragt i en katastrofal økonomisk situation. Derfor er det ud over de omfattende offentlige besparelser og den stramme indkomspolitik nødvendigt, at midlerne i pensionskasser, forsikringsselskaber m.v. og skattebegünstigede pensionsopsparingskonti i banker og sparekasser bidrager til nedbringelse af underskuddet på statsfinanserne med 4 mia kr. i 1983 og et lidt større beløb i 1984.

For det andet: pensionsopsparingsens realværdi skal bevares, og det sker gennem den bekæmpelse af inflationen, som regeringens økonomiske politik, herunder den midlertidige formueafgift, er udtryk for.

For det tredje: eftersom regeringens indkomtpolitiske foranstaltninger også omfatter tjenestemændenes pensioner, er det rimeligt, at andre pensionsordninger ligeledes bidrager til den økonomiske sanering.

Konkret udgør afgiften i hvert af årene 2,5 pct. af en række kapitaler, der er opsamlet i pensionsejemed. De aktuelle pensioner vil blive friholdt for afgift. For de pensioner, der bliver aktuelle efter 31. december 1982, vil afgiften nedsætte forsikrings- og pensionsydelse. De alderspensioner, der udbetales i 1983, vil således blive nedsat med ca. 2,3 pct., og de pensioner, der udbetales i 1984, vil blive ca. 4,5 pct. mindre, end hvis der ikke skulle betales afgift.

Når ydelserne nedsættes med en procent, der er lavere end afgiftssatsen, skyldes det, at forrentningen af afgiftsbeløbet i perioden mellem statutidspunktet, 31. december, og

betalingstidspunktet, 15. juli det følgende år, tilfalder kontraktshaveren. For pensioner, der først kommer til udbetaling i 1985 eller senere, vil nedsættelsen normalt blive mindre end de nævnte ca. 4,5 pct., fordi afgiften ikke belaster den del af pensionsydelsen, der hidrører fra beløb, der er indbetalt efter 31. december 1983. Der er med andre ord generelt tale om en lille nedsættelse af den meget høje forrentning, disse pensionsformuer i øjeblikket opnår. Afgiftens indflydelse på størrelsen af de ydelser, der til sin tid kommer til udbetaling, vil således være meget begrænset. Dette fremgår også tydeligt af eksemplerne i lovforslagets bemærkninger.

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med regeringens andre inflationsdæmpende foranstaltninger. Lykkes det at nedbringe inflationstakten i 1983 og 1984 med 2,5 procentpoints – og det tyder alt på – vil købekraften af pensionsydelse ved udgangen af 1984 være af samme størrelse som i en situation uden formueafgift. Regeringens inflationsbekæmpende politik, hvoraf den midlertidige formueafgift er en del, kommer pensionssparerne til gode.

Regeringen foreslår en midlertidig, overskuelig og enkel afgift, og det er således noget helt andet, der her forelås, end det, den tidligere regering ville. Den ville gennem en renteskat skaffe sig en ny permanent skattekilde.

Den antiinflationspolitik, regeringen fører, er til fordel for pensionssparerne, og som et yderligere led i inflationsbekæmpelsen foreslår regeringen denne midlertidige afgift, der er af en sådan størrelsesorden og med sådanne virkninger, at det sikres, at pensionsopsparingen bevarer sin tiltrækningskraft for den enkelte og sin centrale placering i hele samfundsøkonomien.

Anders Poulsen (V):

Venstres folketingsgruppe anser ikke dette lovforslag om en midlertidig afgift af pensionskapitaler som noget egentligt ønskværdigt forslag, men de samfundsøkonomiske kendsgerninger gør det til et nødvendigt forslag. Det er nødvendigt først og fremmest af hensyn til den statsfinansielle virkning, nemlig omkring 9 mia kr. i 1983 og 1984. Dertil kommer, at en reduktion af pensionsopsparingernes forbrugsværdi vil være et naturligt

[Anders Poulsen]

led i regeringens øvrige omkostningsdæmpende politik og altså et rimeligt supplement til indkomstpolitikken i det af regeringen fastlagte tidsrum. Lovforslaget skal således bedømmes i denne afgrænsede sammenhæng. Det er ikke en permanent ny skattepolitik, der lægges op til fra regeringens side, men alene en afgift, gældende for samme periode, som den øvrige indkomstpolitik omfatter.

Om den statsfinansielle nødvendighed taler underskudsproblemerne på finansloven jo sit eget tydelige sprog.

Med hensyn til det rimelige i at begrænse pensionsopsparingernes forbrugsværdi i en kort periode kan der være grund til at nævne følgende ting.

Den årlige forøgelse af pensionsopsparingernes forbrugsværdi er på ca. 7-8 pct. ud over opsparingstilgangen, og den stigning i forbrugsværdierne, jeg nævner her, er uregnet efter, at den samlede rentetilvækst er reduceret med kapitalens værdiforringelse. Denne stigning i forbrugsmuligheden på ca. 8 pct. ud over pengeværdiforringelsen skal godt nok reduceres med beskatning, inden forbrug kan finde sted, men de tilbageværende 3-4 pct.s forbrugsstigning er ikke økonomisk rimelig i en tid, hvor alle andre i samfundet ad politisk vej får lagt loft over deres indkomststigninger, så forbrugsudvidelser ikke bliver mulige, når der tages hensyn til prisstigningerne.

Et overvejende flertal af den danske befolkning indser glædeligvis nødvendigheden af regeringens omkostningsdæmpende politik, og jeg anser det for sandsynligt, at et tilsvarende flertal finder det rigtigt, at pensionsopsparingernes forbrugsværdi i det samme tidsrum bringes i niveau med det øvrige samfund.

I samme forbindelse vil jeg nævne, at tjenestemandspensionerne jo er med under den begrænsning, som følger af dyrtids- og taktreguleringens fjernelse. Den her foreslåede afgift er derfor med til at bevare ligevægten mellem tjenestemandspensioner og private pensioner.

Jeg skal ikke her ved første behandling gå langt ind i lovforslagets teknik og substans, men jeg vil gerne sige, at venstres folketingsgruppe er opmærksom på, at forslaget ikke på alle områder er fuldt retfærdigt og derfor måske heller ikke endnu har fundet sin endelige udformning.

Jeg vil specielt nævne problemer om aftaleforhold, problemer for opsparinger, foretaget for mange år tilbage og under et betydeligt lavere renteniveau, samt endelig nogle ting i forbindelse med klageadgangen. Disse og andre forhold bliver der jo rig adgang til at arbejde med under udvalgsarbejdet.

For venstre er det væsentligt, at regeringen har fremsat dette forslag, så folketingets partier får mulighed for at medvirke til at gennemføre en større grad af overensstemmelse mellem udviklingen i forbrugsmuligheder, frembragt ved pensionsopsparing, og forbrugsmuligheder i øvrigt i samfundet i den tidsperiode, regeringens stabiliseringspolitik omfatter.

Som nævnt anser vi ikke forslaget for problemfrit, og jeg har nævnt nogle af problemerne.

På venstres folketingsgruppes vegne skal jeg opfordre folketingets øvrige partier til under udvalgsarbejdet at medvirke positivt ved forslagets endelige affattelse og gennemførelse.

Forslaget sigter som nævnt alene på en løsning af de problemer, som et flertal i folketinget vel egentlig er enige om skal løses, og vi opfordrer navnlig fremskridtspartiet, det radikale venstre og socialdemokratiet til et samarbejde med henblik på indflydelse på udformningen og på forslagets gennemførelse. Jeg tror egentlig også, der er mulighed for at få socialdemokratiet til at medvirke positivt til dette. Jeg tror nemlig, at når socialdemokratiet og hr. Lykketoft får afleveret deres mere polemiske bemærkninger og får gennemtænkt sagen noget mere, end jeg havde indtryk af at hr. Lykketoft havde gjort inden sin ordførertale, er der en mulighed for at få også dette parti i tale.

Jeg kan på venstres vegne tilsige en positiv medvirken ved udvalgsarbejdet og til lovforslagets gennemførelse.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Anders Poulsen, at det er ikke mig, der har startet polemikken om det berettigede i en beskatning af pensionsordninger. Det er mig, der gennem snart et par år har prøvet at fremlægge alle de gode, saglige argumenter, som hr. Anders Poulsen nu har adopteret, for, at det var nødven-

[Lykketoft]

digst med en sådan beskatning, og jeg er blevet mødt med megen polemik fra hr. Anders Poulsen og andre mennesker. Men jeg vil godt spørge hr. Anders Poulsen, om han ikke er enig i finansministerens betragtninger i går om, at regeringens økonomiske politik, derunder indkomstpoltikken, hvis den skal virke, skal føres over en længere periode, og om han ikke er enig med finansministeren i, at de indgreb, der skal ske over for tjenestemandspensionerne, derfor også skal foregå over en længere periode. Og så vil jeg spørge hr. Anders Poulsen, hvordan han på den baggrund vil forklare midlertidigheden i dette forslag.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Hvem der startede med polemiske betragtninger i forbindelse med en beskatning af pensionsopsparingerne, kan hr. Lykketoft slå tilbage i sine egne papirer og se. Han vil dér finde et fulgyldigt bevis for, at det netop var hr. Lykketoft.

Med hensyn til det midlertidige: der er såmænd mange argumenter, der taler for, at netop den midlertidige afgift, som regeringen her foreslår, bliver indført, bl.a. det forhold, at regeringens omkostningsdæmpende politik naturligvis presser prisstigningerne nedad, hvorved realrenten i en kortere eller måske en smule længere periode vil vokse i de pensionsopsparinger, vi her taler om. Det i sig selv er såmænd argument nok for, at denne afgift skal være midlertidig. I øvrigt får vi jo lejlighed til at gå lidt tættere ind på hr. Lykketofts mere polemiske betragtninger i forbindelse med det beslutningsforslag, der er fremsat, og som senere kommer til diskussion.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg bliver så nødt til at spørge hr. Anders Poulsen mere præcist: mener hr. Anders Poulsen, at statsunderskuddet i 1985 bliver mindre end i 1984 og 1983? Mener hr. Anders Poulsen, at realrenten for gennemsnittet af pensions- og forsikringsformuer bliver mindre i 1985 end i 1984 og 1983? Og med hvilken begrundelse mener hr. Anders Poulsen i givet fald det?

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Det er jo en gammel sag, vi drøfter her. Jeg ved ikke, om første gang var i december 1981, men på det tidspunkt kostede det i hvert fald en regering livet. Det var jo også med i aftalestoffet mellem socialdemokratiet, de radikale og SF i foråret, og vi var ikke enige om, hvordan der skulle beskattes på området, men vi var enige om, at der skulle beskattes. Det viste sig dog, at efter en tid sprang de radikale fra, og derfor blev der behov for et støtteparti fra borgerlig side, hvis loven skulle igennem. De kristelige var parate til at overveje sagen, men alle andre partier afviste blankt en sådan beskatning. Der var både tale om overgreb på folks pensioner, og hvad ved jeg.

Men nu ser det ud til, at selv de borgerlige har fundet ud af, at det kan være meget fornuftigt at kigge lidt på, hvordan kapitalen ophober sig, og så foretage en beskatning dér, hvor der er noget at beskatte. Den ekstrahøje rente gør jo, at de kasser, der her er tale om, svulmer op med papirpenge, som der aldrig bliver dækning for.

Det betyder på den anden side, at hvis man kunne tvangsanbringe nogle af de midler, der er i disse kasser med den meget store kapital, kunne man måske få gang i den økonomiske politik videre ud i samfundet. Det ville have været en ekstra grund til at beskatte netop renten på disse papirer fremfor formuerne, fordi man måske ville få gang i indeksobligationsopkøbet og dermed i den økonomiske politik videre ud. Men der er intet perspektiv i det, regeringen her har lagt frem.

Først på foråret var der tale om beskatning af den nominelle rentetilskrivning i kasserne, og derefter lavede socialdemokratiet forslaget om til at være en realrentebeskatning i håb om at få de radikale med. Man fik dog ikke de radikale med, men man fik udvandet forslaget noget.

Det, der er kommet her fra regeringens side, er dog endnu ringere. For det første rammer det skævt. De kasser, der har investeret den opsparede kapital aktivt og derfor generelt får en lavere forrentning, vil blive forholdsmæssigt hårdere ramt end de kasser, der har investeret passivt, i statsobligationer eksempelvis, og som får en meget høj forrentning. Det betyder også, at gamle pen-

[Marianne Bentsen-Pedersen]

sionsordninger bliver ekstra hårdt ramt, da de sædvanligvis er placeret til en lavere forrentning.

Jeg forstod ikke helt hr. Anders Poulsens udredning om forbrugsstigningen og forbrugsmuligheden, for så vidt jeg kan se af forslaget, er netop aktuelle udbetalinger fra pensionskasserne fritaget for beskatning; det kan altså ikke være dem, hr. Anders Poulsen hentyder til. Der er dog også et eksempel på her, at det rammer skævt, netop med de aktuelle udbetalinger i forhold til de indgreb, man foretager i tjenestemændenes pensioner.

Jeg mener også, det er et skævt udsnit af kasser, man vil beskatte. Hvordan kan det være, at hjælpe- og understøttelsesfonde skal beskattes, når familiefonde går fri? Jeg mener, man burde beskatte begge steder. Jeg kan ikke se den principielle forskel på de to slags kasser, og jeg kan ikke se, hvorfor A. P. Møllers Familiefond skal gå fri af denne beskatning.

Også på andre områder favoriseres den passive kapitalanbringelse. Når ikke forfaldne renter kan gå uden om beskatning, betyder det, at de obligationer, der typisk får tilskrevet renter 2. januar, slipper meget billigere end aktier, der typisk vil have en højere kurs omkring årsskiftet.

Også reglen om, at basiskapitalen kan fratrækkes, giver vanskeligheder, fordi basiskapitalbegrebet i forsikringslovgivning er meget indviklet på grund af EF-lovgivningen, og jeg er også bange for, at der i lovforslagets basiskapital kan være medregnet henlæggelser til sikkerhedsfonde, som er fratrukket ved opgørelsen af livsforsikringsaktieselskabernes skattepligtige indkomst efter reglerne i selskabsskattelovens § 13, stk. 2. Men heri er fastsat, at henlæggelser til sikkerhedsfond kun kan fratrækkes, hvis sikkerhedsfonden er til fordel for de forsikrede. Er dette tilfældet, må sådanne sikkerhedsfonde være omfattet af formueafgiften.

Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte, at sådanne skattefri sikkerhedsfonde efter selskabslovens § 13, stk. 2, ikke kan medregnes i den basiskapital, som er fritaget for formueafgiften efter forslaget. I øvrigt synes jeg, vi skal se på det i udvalget.

Til sidst vil jeg godt sige, at jeg mener, det er lidt naivt, at man mener, at loven kan administreres uden kontrol. Jeg synes, vi i udvalget skal se på, hvordan forsikringssekska-

berne for øjeblikket selvangiver, og om dette er korrekt.

Jeg mener, at hvis pensionskapitalerne skal beskattes, skal det ikke være på den måde, regeringen har foreslået her, og SF kan ikke give sin støtte til forslaget.

Glistrup (FP):

Når arbejdsløsheden skal afløses af fuld beskæftigelse, når tvangsauktionsstormfloden skal tørlægges, når mismodet skal fjernes fra Danmark, er der én eneste drivkraft, og den hedder en massiv nedsættelse af skattetryk. Kort sagt, en realisabel genopretningspolitik her i landet kan alene føres med skattemedsættelser som den helt afgørende krumtap. Det er gået galt i Danmark, først og fremmest fordi vi har en alt, alt for høj skat-teplyndring.

Det foreliggende forslag går ud på lige det stik modsatte, nemlig en skatteforhøjelse, og derfor må man stemme nej til det. Et forslag, som går ud på at forøge skatter i dette land, er et forslag, som trækker i den forkerte retning. Så kan regeringen komme nok så mange gange og forsøge at undskylde ved at sige: ja men det er jo kun småting, det er kun bagateller, det er ikke rigtig noget, for det er jo kun 2½ pct. om året i to år, og hvor meget er det?

Sådanne argumenter har man da også i den hidtidige offentlige debat hørt, endog fra skatteministerens side. Han skulle kende sin skattheorie enormt meget dårligere, end jeg er sikker på han gør, når han virkelig kan komme og foregive over for offentligheden, at en lovgivning som den, der her er tale om at indføre, bliver totalt afskaffet efter to års forløb. Jeg tror ikke, man skal opsummere de historiske erfaringer alt for kraftigt, hvad enten det er fra indkomsts kattens udvikling, fra momsens udvikling, fra olieafgiftens udvikling eller fra et hvilket som helst andet skatteområde. Man kan fastslå, at der er en meget, meget betragtelig fare for, at hvis man først har givet denne nye skattesugersnabel et brohoved at fungere fra, har man først etableret en beskatning på dette område og fået administrationsapparatet sat i stilling og fået opkrævet skatterne af disse beløb i 1984 med 4½ mia kr., er man fremme ved, at man i 1985 får mindst 5 mia kr., i 1986 mindst 7 mia kr., og inden årtiet er gået til ende, er

[Glistrup]

man i hvert fald oppe på et tocifret milliard-beløb.

Derfor er det i allerhøjeste grad at lege med eksplosive stoffer, hvis man, næsten uanset hvordan de kommende folketingsvalg vil komme til at forløbe, begynder at slippe en beskatning af denne art løs. I hvert fald kan et forslag som det foreliggende ikke stå alene. Det er nødvendigt, hvis der skal være nogen som helst fornuft i en lovgivning som denne, at man her og nu og med det samme og med ikrafttræden mindst lige så tidligt, som man lader dette forslag træde i kraft, indfører skattelettelse, som er i hvert tilfælde større end de skatteforhøjelser, man slipper ind i verden, og end risikoen for, at der vil komme yderligere skatteplyndring. Det må være ganske og aldeles åbenbart, at er der noget sted, hr. Erik Eriksens ord gælder, er det, når der er tale om at slippe en ny skat løs et sted, hvor der findes et trecifret milliardbeløb: Er De i tvivl, så stem nej!

Der er ingen, som på nogen som helst måde uden tvivl kan sige, at dette kan føre til forfærdelige tilstande over en periode. Vi vil støtte regeringen med at hjælpe med at få dens forslag væltet, for det må simpelt hen være i regeringens og dens partiers interesse, at dette forslag ikke vedtages. Og skal vi endelig have det til udvalgsbehandling, så lad os få en rigtig god studiekreds ud af det, hvor vi virkelig får stillet hundredvis af spørgsmål ud fra synspunktet: hvilke synspunkter blev gjort gældende om det foreliggende spørgsmål i Paraguay i det 12. århundrede før Kristus og andre ting, som vi kan få skatteministeren til at svare på, sådan at vi kan få tiden til at gå, til det bliver første tirsdag i oktober næste år, og dette forslag går hen og dør den visnedød, som er den lykkeligste udgang på den sag, som regeringen har bragt ind i verden med det lovforslag, man her har fremsat.

Stubkjær Pedersen (CD):

Jeg forstår, at hr. Glistrup var ret negativ over for forslaget, men jeg fik ikke rigtig fat i, om hr. Glistrup talte på fremskridtspartiets gruppes vegne. Når jeg spørger, er det, fordi midt under en landbrugsdebat i foråret kom hr. Askjær Jørgensen med nogle betragtninger om, at der måske skulle finde en eller anden form for beskatning af pensionskas-

serne sted. Hr. Arne Bjerregaard fik ikke rigtig fat i, hvad hr. Askjær Jørgensen sagde, så derfor spurgte han en gang mere, og jeg citerer fra Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 3307:

»Det tør jeg godt bekræfte over for hr. Arne Bjerregaard. Vi er mange i vores parti, der meget alvorligt og meget grundigt har drøftet, om ikke det i den nuværende situation, hvor samfundet er presset så langt ud, som det er, og hvor skævvriddningen med hensyn til kapitaldannelserne er blevet så markant, er nødvendigt med et sådant skridt. Det tror vi det er. Jeg personlig og mange af mine partifæller tror, at det er nødvendigt at beskatte pensionskassemidlerne her og nu.«

Det sagde altså hr. Askjær Jørgensen den 10. marts 1982. Men det er rigtigt, at centrum-demokraterne gentagne gange såvel i den offentlige debat som fra denne talerstol klart har sagt nej til en beskatning af såvel de individuelle som de kollektive pensionsopsparingsordninger, og så kan man selvfølgelig spørge: ja men hvorfor er CD så nu pludselig positive over for noget sådant? Ja, vi er endda gennem regeringen medforslagsstiller af et forslag om midlertidig formueafgift for pensionskasserne. Er det ikke løftebrud sådan at skifte standpunkt lige pludselig? Men det er vel bare, fordi vi nu er med i regeringen. Her må vi svare, at det afgørende for CD er ikke, om vi er med i regeringen eller ej. Det helt afgørende for os er, at vi nu har en anden regering, en regering, som fører en fuldstændig anderledes økonomisk politik, end den tidligere socialdemokratiske regering gjorde, fordi den nuværende regering erkender, at arbejdsløsheden og underskuddet over for udlandet kun kan bedres ved, at konkurrenceevnen over for udlandet forbedres væsentligt, og at det skal ske ved at give danske erhvervsvirksomheder bedre økonomiske betingelser. Det kan kun ske ved at bryde inflationen og gennem en økonomisk politik formindske det alt for store underskud på statsfinanserne, så det ikke fortsat stiller sig i vejen for en nedsættelse af det alt for høje renteniveau.

Hvad har det så med pensionsbeskatning at gøre? Taler jeg nu udenom? Det gør jeg ikke, for nu er vi netop ved sagens kerne. Med den foreslåede økonomiske politik kan vi nemlig gennem en formueafgift allerede i 1983 formindske det store underskud på

[Stubkjær Pedersen]

statsfinanserne med yderligere 4 mia kr., penge, som vi ganske vist trækker ud af pensionskasserne, men uden at det i virkeligheden får nogen negativ effekt for de kommende pensionister, måske endda tværtimod. Det er da rigtigt, at de får lidt mindre udbetalt i kroner, men i virkeligheden er det jo ret ligegyldigt, hvad de kommende pensionister får udbetalt i kroner; det afgørende er, hvad de kan købe for de kroner, hvad de kroner er værd til den tid, da de får dem udbetalt, og der skal ikke så meget hovedregning til at forstå, at når dette indgreb sammen med regeringens øvrige økonomiske politik medfører en inflationstakt, der er mindre, end den ellers ville have været, kan det lidt mindre kronebeløb, der udbetales til kommende pensionister, meget nemt gå hen og blive mere værd, end hvis dette indgreb ikke var foretaget sammen med de andre indgreb, vi har foretaget.

Derfor har vi ikke de samme betænkeligheder nu, som vi havde, da der var en socialdemokratisk regering. Det, de ville, var en ekstra skat, en skat, der ligesom passede ind i deres ideologi om, at vi alle sammen skulle være lidt mere lige, også økonomisk. Naturligvis var det også for at forbedre statsfinanserne, at den socialdemokratiske regering ønskede en skat, men da deres økonomiske politik jo bl.a. gik ud på at bruge milliarder til kunstige jobskabelsesordninger, der ville gøre underskuddet endnu større, med stigende rente og inflation og dermed dårligere vilkår for dansk erhvervsliv til følge, nyttede det hele ikke noget.

Det betyder da ikke, at vi ligefrem er meget glade for det forslag, vi nu har til behandling. Skatteministeren har da også selv sagt, at der måske i forslaget er nogle ting, som kunne have været anderledes, men det er et forslag, som berører mellem 11 og 12 mill. konti, og bl.a. på grund af at den socialdemokratiske regering ikke gik af i december 1981, da vælgerne bad dem om det, har der været meget kort tid til at udarbejde et så kompliceret forslag; nu er det jo heller ikke et forslag, der skal gælde mange år frem. Alene den tekniske udformning er vel sådan, at det nok højst kan gælde i to år, og dermed er der heller ingen tvivl om, at det, vi foreslår her, er en absolut midlertidig foranstaltning.

Vi vil i udvalget gerne forsøge at afklare nogle af disse ting. Der er nogle småtærier f.eks. med administrationen af loven, og jeg tænker her specielt på pengeinstitutterne. Måske kunne vi gøre det lettere for pengeinstitutterne, hvis de enkelte kontohavere først fik besked om det, der var trukket, sammen med deres årlige kontoudtog. Vi er tilfredse med, at pensioner, der er begyndt at løbe 1. januar 1983, friholdes for afgift, men vi er da opmærksom på, at der stadig væk er et problem med de ældre pensionsordninger, der måske er startet for 20 år siden, og hvis formuer er blevet forrentet med en meget lille, ja, endog somme tider en negativ realrente.

Vi går meget positivt ind i udvalgsarbejdet, fordi det er en midlertidig ordning, og jeg har tiltro til, at det nok skal lykkes at få forslaget igennem, for alle erkender jo, at det eneste mulige, der er at gøre i 1983, er at gennemføre noget sådant.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Stubkjær Pedersen bevægede sig ind i et meget farligt minefelt for ham og hans kompagnonpartier, da han begyndte at trække nogle citater frem af, hvad der er sagt i fortiden. Det har jo ikke nogen som helst mening, specielt ikke, når man citerer så løse, som hr. Stubkjær Pedersen gjorde.

Selvfølgelig har vi da alle sammen i fremskridtspartiet nøje overvejet de problemer, der er omkring en beskatning af pensionsmidler, og det lys, vi først og fremmest har overvejet det i, er: hvordan skal disse pensionsmidler anbringes i fremskridtspartiets oplæg om totalt at afskaffe indkomstkatten? For i det øjeblik man totalt afskaffer indkomstkatten, er forholdet selvfølgelig det, at de mennesker, der nu har opsparet pensionsmidler, har fået fradrag for deres pensionspræmier, og når de så får udbetalinger til sin tid, får de også dem skattefrit, fordi der ikke er nogen indkomstskat, når de får udbetalt. Det må man selvfølgelig se at finde en løsning på, men det er jo ikke en afskaffelse af indkomstkatten, skatteministeren foreslår. Hvis han gjorde det, skulle vi her fra denne talerstol udbringe et 14-foldigt leve for ham, men det har vi ikke hørt ham på nogen som helst måde komme ind på. Den problemstilling bliver vi imidlertid tvunget ind i, fordi

[Glistrup]

indkomstskatten simpelt hen ikke kan leve ret meget længere, den er så totalt uegnet til det moderne samfunds problemer, og når vi skal til at afskaffe indkomstskatten, er situationen den, at vi skal have dette problem op om en rimelig løsning også vedrørende pensionsmidlerne. Men det er desværre ikke det, vi har til debat i dag, og derfor var det på en enig fremskridtsgruppes vegne jeg udtalte mig. Det er svaret til hr. Stubkjær Pedersen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da det er af helt afgørende betydning for den videre diskussion, hvad der blev ment, vil jeg gerne spørge, om ordene »absolut midlertidig karakter« skal forstås på den måde, at det er en ordning, man nu gennemfører bare for de to år, og derefter er man parat til at gennemføre en anden ordning for de følgende år.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Takket være det udmærkede højtalersystem erfarede jeg, at jeg blev taget med ind i debatten, selv om jeg andetsteds var i gang med at passe et udvalgsarbejde. Det blev jeg færdig med, og da jeg så kan konstatere, at hr. Stubkjær Pedersen interesserer sig meget for mine holdninger, skal jeg hermed meddele dem til hr. Stubkjær Pedersen.

Det er korrekt, som også sagt af vores ordfører, at vi meget grundigt og seriøst har overvejet disse ting. Jeg har også hørt, at hr. Stubkjær Pedersen siger, at han bedre tør gå ind for et forslag på dette område under den nuværende regering end under den tidligere regering. Jeg er nødt til at gøre hr. Stubkjær Pedersen opmærksom på, at jeg tidligere i dag har udtalt, at jeg er utryk ved regeringen – det var en erhvervspolitisk sag, vi havde til behandling – og næste onsdag skal vi have en sag på vedrørende de laveste invalidepensioner, som også gør os utrygge ved den nye regering. Med de plusser og minusser, der er for mit vedkommende, er jeg ikke helt sikker nu vedrørende den nye regering, og derfor ligger det helt fast, at både hr. Glistrup og undertegnede som dem, der nok i vores gruppe har beskæftiget sig mest med dette, er helt enige med vores gruppe i, at vi ikke kan stemme for dette, vi tør simpelt hen ikke. Jeg

er helt enig i, at det skal være et led i en helt anderledes politik i dette samfund. Derfor kan hr. Stubkjær Pedersen godt fortsat more sig med, hvad jeg har sagt, men vi synes desværre ikke, der er ret stor forskel på det, som den nuværende regering kører frem med, og det, vi oplevede under den socialdemokratiske regering. Om det så er de radikale, der er skyld i det, fordi man ikke kan komme igennem med mere, eller det er, fordi regeringen ikke vil igennem med noget mere, skal jeg ikke blande mig i, men fakta er jo – vi har også set det med optagelse af statslån, indenlandske og udenlandske – at der faktisk ikke er så stor en forskel, at vi tør i den nuværende situation. Kom med en helt ny politik, der virkelig hjælper, så skal vi nok være parate til at drøfte det igen, men indtil da står vi fast.

(Kort bemærkning).

Stubkjær Pedersen (CD):

Jeg forstår på hr. Askjær Jørgensen, at man var mindre betænkelig under den socialdemokratiske regering, end man er under den borgerlige regering, for hr. Askjær Jørgensen sagde netop i foråret »her og nu«, og så kunne der ikke være tale om, at han mente, der skulle en stor skattereform til først.

Men til hr. Bernhard Baunsgaard: vi erkender da klart – det har vi sagt reelt – at der ikke i dette forslag er tale om millimeterretfærdighed hele vejen igennem, men det har vi accepteret, netop fordi forslaget ikke er lavet til at skulle vare ved; det er lavet som en absolut midlertidig ordning, og det kan jeg bekræfte at ordningen skal være. CD medvirker ikke til, at denne ordning fortsætter ud over 2 år på nogen måde.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg fik ikke svar på det, jeg spurgte om, nemlig om man så var parat til noget andet bagefter, men jeg skal lade være at presse for det, for jeg forstår jo nok, at man er i klemme på det punkt.

Det radikale venstre går imod det forslag, regeringen har fremsat om en midlertidig formueafgift på visse pensionskapitaler m.v. Vi mener, det er en overordentlig dårlig løsning på dette spørgsmål og kan slet ikke finde nogen som helst undskyldning for at støtte det.

[Bernhard Baunsgaard]

Der er vistnok sagt næsten alt, hvad der kan siges om skiftende indstilling til beskatning af pensionskasser. Det eneste skulle måske være, at der er lidt tilbage for den konservative ordfører, hr. Gammelgaard. Både hr. Stubkjær Pedersen, der var mest heldig, og hr. Anders Poulsen forsøgte dog at finde andre forklaringer nu. Det, hr. Gammelgaard sagde, giver jo ingen forklaring på, at hr. Gammelgaard i sin tid i foråret kunne sige, at vælgerne ved, hvor de har de konservative i pensionskassespørgsmålet. »Vi vil ikke – for at citere hr. Poul Schlüter – være med til at ødelægge grundlaget og give dødsstødet for den private pensionsopsparing«. Det var ordene. Disse ord står stadig væk. Hvad vil man gøre ved dem?

Når vi så klart går imod dette lovforslag, skyldes det flere ting. Det skal gælde for skatteårene 1983 og 1984. Det benytter man så fra visse ordføreres side til at sige, at så gør det ikke så meget, at det er et dårligt forslag. Det var vist det, hr. Stubkjær Pedersen sagde for CDs vedkommende. Jeg synes stadig væk, det gør noget, at det er et dårligt forslag.

Men når det er en formueafgift, kan jeg vel egentligt nøjes, med her at henvise til de mange gennemgange af, hvor dårligt en formueafgift virker, leveret ikke mindst af de konservative ordførere årene igennem. Og det er jo rigtigt, at en formueafgift rammer, jeg vil ikke sige det så hårdt, som det er sagt fra socialdemokratisk side, at det rammer mismask og tilfældigt og uretfærdigt, men der er for meget om det, som de konservative har sagt, til at vi bør afholde os fra at indføre nye formueafgifter.

Jeg ville gerne høre betragtninger om det, der skulle gøre det tilladeligt at indføre nye formueafgifter i dansk skattelovgivning nu.

Så er spørgsmålet, om vi skal beskatte dette område, og mit svar er ganske klart: ja, vi skal beskatte det. Her vil jeg have lov til at henvise til, hvad Nationalbanken siger om det: »Det forekommer af statsfinansielle grunde nødvendigt at inddrage renteafkastet i livsforsikringsselskaber og pensionskasser under en form for beskatning, men det bør ske i langfristet perspektiv med sigte på en samfundsøkonomisk holdbar balance mellem pensionsbidrag og pensionsdækning«.

Det er fra Nationalbankens kvartalsoversigt august 1982, og jeg tror, man skal huske dette.

Så kommer spørgsmålet: kunne man nu ikke blot for et enkelt år tage dette? Dertil vil jeg gerne sige, at vi havde jo allerede drøftelser i den tidlige forsommer med den daværende socialdemokratiske skatteminister om en sådan midlertidig afgift.

Den daværende socialdemokratiske skatteminister, Lykketoft, lod sig overbevise af argumenter om, at den samfundsøkonomisk holdbare balance ikke kunne opnås ved en formueafgift. Jeg synes ikke, der er grund til andet end at sige, at det virkede godt og lovende, at hr. Lykketoft var tilgængelig for argumenter.

Jeg håber, det vil lykkes at overbevise den nuværende skatteminister om, at en formueafgift på pensionskasser er absolut tilfældig i sin virkning og vil gøre skade, hvis den gennemføres.

Med hensyn til at gennemføre den for 1983 kan jeg citere, hvad jeg sagde den 26. maj 1982 – Folketingstidende 1981–82, 2. samling, sp. 8455: »Jeg tror ikke på, at dette er en manøvre, der kan foretages i løbet af en måned eller to«. Det sagde jeg til den daværende skatteminister, og det siger jeg til den nuværende. Derimod tror jeg, det ville være muligt at gennemføre en realrentebeskatning fra den 1. januar 1984, og det er jeg parat til.

Jeg skal kun sige, at de betragtninger, som hr. Anders Poulsen kom med, at det var et led i regeringens almindelige forbrugsbegrænsende politik, må simpelt hen skyldes, at hr. Anders Poulsen ikke har forstået, hvad regeringens indgreb drejer sig om, og hvordan det virker. Regeringen har netop undtaget de aktuelle pensioner, og dermed kan det ikke være et indgreb i den aktuelle politik. Det er et indgreb, der vil frelse det kommende samfund for skader.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg vil bare for præcisionens skyld sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det forholder sig jo nok sådan, at han aldrig har behøvet at overbevise mig om, at en formueafgift ikke var nogen god løsning, og jeg er også nødt til for historieskrivningens skyld at præ-

[Lykketoft]

cisere, at det, der har været tale om mellem hr. Bernhard Baunsgaard og mig, er, at hvis man måtte bøje sig for det politiske argument fra det radikale venstres side, at en realrentebeskatning ikke kunne indføres i 1983, om man så ville overveje en formueafgift i det ene år. Det er der blevet spurgt om. Svaret var – det indrømmer jeg – det samme til den forrige som til den nuværende regering.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Jeg lyttede med meget stor interesse, da det blev åbenbart fra denne talerstol af hr. Bernhard Baunsgaard, at den tidligere skatteminister, hr. Lykketoft, har arbejdet med planer om en midlertidig formueafgift, og at det var nødvendigt endda at argumentere for at overbevise den tidligere skatteminister om, at en midlertidig formueafgift ikke var en særlig god idé. Jeg synes, det var en ganske væsentlig og meget interessant oplysning at få frem i debatten her, at den tidligere regering og den tidligere skatteminister har været meget langt inde i den slags overvejelser og sikkert også har lavet forskellige beregninger på et forslag gående ud på en midlertidig formueafgift.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal bekræfte, at den midlertidige formueafgift, som blev afvist øjeblikkeligt af mig, kom ind i et forsøg på at sige, at når der ikke var tid til at gennemføre en realrentebeskatning fra den 1. januar 1983, kunne man så ikke i 1 år tage en midlertidig afgift. Jeg kan også gentage det, som hr. Lykketoft meddelte, at jeg allerede dengang svarede nej på grund af de uheldige virkninger, og disse virkninger er naturligvis ikke blevet anderledes, fordi der sidder en anden skatteminister.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg synes, det var vigtigt at få hr. Bernhard Baunsgaard til at præcisere, at jeg ikke nogen sinde har påstået, at en formueafgift ville være nogen god idé.

Og så kan jeg i øvrigt sige til hr. Anders Poulsen, at hvis han læste aviser, ville han

være klar over, at den oplysning, hr. Bernhard Baunsgaard gav heroppefra, ikke var nogen ny oplysning; den blev givet af mig til pressen samme dag, jeg blev bekendt med, at regeringen tumlede med planer af denne karakter.

(Kort bemærkning):

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal bare gentage, at forslaget om midlertidig afgift af hr. Lykketoft selv hurtigt blev taget af bordet, da vi havde gennemgået skavankerne ved en sådan midlertidig formueafgift. Der er vist ingen uoverensstemmelse mellem os. Jeg har på ethvert tidspunkt afvist en formueafgift for pensionskasser på grund af de tåbelige virkninger; ikke engang som midlertidig, bare for 1 år, ville jeg gå med til den.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Også jeg undrer mig over, at hr. Anders Poulsen undrer sig over, at der var noget med en formueafgift i den tidligere regerings tid. Er hr. Anders Poulsen slet ikke klar over, hvad der er basis for alt det, den regering foretager sig? Det sagde ellers statsministeren ganske klart, før regeringen blev dannet: det, vi er dannet for, er at rende over i ministerierne, lukke skufferne op og se, hvad der ligger i skufferne, og så vælter vi det ud over folketinget. Derfor er dette forslag som alt det andet, der kommer fra denne regering, bare, hvad man tilfældigvis har fundet i skuffer, papirkurve o. lign. ovre i den røde bygning; det er den politik, som hr. Anders Poulsens regering følger på dette punkt som på alle andre punkter. Hvorfor så al denne forkvaklede undren over, at det også er tilfældet i denne sag?

Wilhelm (VS):

Hvis vi er færdige med denne specielle sport med at harpunere ligtorne, vil jeg godt sige for VS' vedkommende, at vi finder det ganske klart, at ingen regering ville kunne opretholde de skatteprivilegier, der har knyttet sig til pensionsordningerne. Man kan nok så meget argumentere for, at der jo betales skat ved udbetalingen af pensionerne, men hvis jeg må give et par eksempler, som vi har

[Wilhelm]

gennemregnet i relation til vores eget pensionsbeskatningsforslag, så er det sådan, at med samme rente og samme inflation – lad os tage en rente på 12 pct. – bliver det beløb, der står tilbage fra det første års indbetalinger i sådan en 40 års pensionsordning, 6 gange højere, hvis man venter med at komme med den samme skatteprocent til sidst i forhold til, hvis man tager den fra starten. På ganske almindelig vis, som man gør, hvis folk opsparer på bankbøger, eller hvad de nu gør. Og hvis renten er 20 pct., bliver det beløb, der står fra det første års indskud, 27 gange højere, hvis man venter med at beskattes til sidst i forhold til, hvis man beskatter ganske almindeligt og altså ophæver fradragretten. Dette tilskud på 2.600 pct. bliver selvfølgelig betalt af andre skatteydere. Det er det, der ligger i privilegiet.

Vi har intet som helst imod, at man fordele sin livsindkomst. Vi kan godt forstå, at folk har behov for det med de elendige sats for folkepension osv., men disse privilegier, som oven i købet rammer afsindigt skævt, har vi aldrig ventet, at nogen regering, uanset hvad de pågældende partier sagde på forhånd, ville kunne opretholde, og derfor skal der ikke lyde bebrejdelser fra os i anledning af, at de fire regeringspartier nu erkender, at man er nødt til at gøre noget ved disse skatteprivilegier.

Bebrejdelserne skal lyde på grund af den demagogiske agitation, man førte før, når andre kom og påpegede dette problem, og bebrejdelserne skal i øvrigt også gå på den demagogi, man nu lægger for dagen, når man kalder det en midlertidig ordning. Er det 50 år, man foreslår at denne midlertidige ordning skal vare? Det er det vist ikke, men det kunne det lige så godt have været. Det, man foreslår, er jo i realiteten, at det skal være en ordning, der kun gælder i de perioder, hvor man venter at have en borgerlig regering.

Selve det, at man nu erkender, at man er nødt til at gøre noget ved privilegiet, synes vi er helt i orden, og det er ikke det, der skal bebrejdes regeringspartierne. Men så er der udformningen. Den er elendig, og det har så at sige alle andre end regeringspartiernes ordførere trampet rigeligt rundt i, så det skal jeg ikke gentage, men jeg vil godt illustrere det ved at sammenligne med en alternativ udformning, som kommer til behandling se-

ner i dag – hvis vi når så langt – nemlig vores eget genfremsatte pensionsbeskatningsforslag.

Regeringens forslag med formueafgiften er en uligestilling af forskellige måder at have sin kapital anbragt på. VS' forslag er en ligestilling. Regeringens forslag favoriserer visse anbringelser af pengene og rammer de aktive anbringelser af pengene. Det forslag, vi har udarbejdet, er neutralt i forhold til anbringelserne. Regeringens forslag – og det burde vække betænkelighed hos i hvert fald nogle af regeringspartiernes medlemmer, hvis de mente, hvad de plejer at mene om den slags ting – er et forslag med tilbagevirkende kraft. Hvert eneste indskud, der er foretaget i de sidste mange år på disse ordninger under den klare forudsætning, at man havde de skatteregler, man havde, er ramt af regeringens forslag. Vores forslag er uden skygge af tilbagevirkende kraft. Regeringens forslag er desuden en dobbeltbeskatning, fordi man vel stadig væk forventer at skulle beskattes pensionerne ved indbetaling som normal indkomst. Vores forslag er uden skygge af element af dobbeltbeskatning. Alligevel ser vi, at regeringens forslag indbringer sølle 4 mia kr. Vores forslag, som respekterer, at der ikke skal være dobbeltbeskatning, at der ikke skal være beskatning med tilbagevirkende kraft, at der ikke skal være uligestilling, men kun ganske almindelig ligestilling med andre indtægter og andre måder at anbringe kapital på, indbringer ca. 22 mia kr. om året.

Vi er altså indforstået med, som vores eget forslag demonstrerer, at der skal gøres noget ved disse privilegerede opsparinger, som koster andre skatteydere meget, meget dyrt, men den sammenhæng, det indgår i, også sammenhængen med regeringens hele økonomiske politik, gør, at som det ligger her, og som, man kan kalde det den politiske situation, de alternative forslag osv. ligger, vil vi naturligvis stemme imod det forslag, regeringen har fremsat.

Arne Bjerregaard (KrF):

Når jeg ser på det flertal, der manifesterer sig om forslaget, må jeg notere, at det kan blive svært at gennemføre. Man kunne næsten have lyst til at sige, at det kunne være ganske morsomt, om denne regering blev væltet på pensionsbeskatning; så kan vi jo

[Arne Bjerregaard]

efterhånden skiftes til at vælte regeringer på det samme spørgsmål, selv om flertallet i det ting fra begge sider, om man vil, erkender, at det er en nødvendighed i den givne situation. Det eneste, man ikke kan blive enige om, er tilsyneladende formen. Jeg må nok sige, at hvis vi skal til valg på pensionsbeskatningen, bliver folk da forvirrede, om de ikke har været det før, og derfor kan vi ikke noksom fra kristeligt folkepartis side anbefale, at dette ting trods alt bliver enig om dette ikke uvæsentlige spørgsmål.

Jeg må sige, at jeg har aldrig lagt skjul på, at vi nødvendigvis må indføre en beskatning af pensionskasser og livsforsikringsselskaber, det kan man slå efter i Folketingstidende og i pressen, om man vil. Det har jeg aldrig lagt skjul på. Det har været metoder, jeg ikke har været tilfreds med, og vi i kristeligt folkeparti er da også indgået villigt i diskussion med den tidligere regering om bl. a. pensionskassebeskatning, fordi vi sagde, hvad vi også siger nu, at dette samfund ikke fortsat kan leve med, at passiv investering giver et skattefrit afkast på 20 pct. eller mere, når risikobetonede erhvervsinvesteringer kun kan give en brøkdels heraf. Det kan vi ikke fortsætte med. Enhver kan da sige sig selv, at det er umuligt at få erhvervslivet til at fungere på disse vilkår, og derfor vil jeg påstå det modsatte af det, som så mange påstår, at ikke al opsparing er en fordel. Nogle vil sige, at opsparing er en nødvendighed. Ja, vel er opsparing en nødvendighed, men opsparing på den måde, begunstiget opsparing, er nærmest ringere end slet ingen opsparing, fordi staten i det væsentlige kommer til at betale denne opsparing direkte eller indirekte.

Lad mig give et eksempel – jeg håber, at min hovedregning er i orden. Indbetales f. eks. 1.000 kr. på en pensionsopsparing, betaler staten straks gennem skattebegunstigelse de 600 kr., fordi det er den højeste indkomstgruppe, der har de største pensionsopsparinger. Staten har bl. a. på grund af sådanne begunstigelser og andet et underskud, og så låner man de 1.000 kr. af indskyder. For dette lån yder staten en rente på 22 pct. I løbet af 5 år vil indskyder have et tilgodehavende, der er 6 til 7 gange så stort som det reelt indbetalte beløb, altså de 400 kr.; de 400 kr. bliver altså til 2.700 kr. Staten har i virkeligheden kun lånt 400 kr., men betaler renter af 1.000 kr. Derved bliver statens reel-

le rentebetaling 55 pct. Hvem tror, at samfundet, en stat, kan leve med at betale sine borgere en rente på 55 pct.? Det er en umulighed. Og selvfølgelig – fører man det over på statsregnskabet og ser på, at når man indsætter 10 mia kr. i pensionsopsparing, altså en reel opsparing på 4 mia kr., så vil det om 10 år bevirke et krav på staten på op imod 76 mia kr. Enhver kan sige sig selv, at dette ikke er muligt.

Derfor må jeg gentage: den slags opsparing i en situation som den, vi er i i øjeblikket, kan være værre end ingen, for det ødelægger enhver mulighed for stabilisering af samfundsøkonomien, og det glæder mig da, at et stort flertal i tinget efterhånden har erkendt det. Kun en galoperende inflation vil kunne forhindre, at tilvæksten til disse former for opsparing ødelægger samfundsøkonomien totalt i fremtiden.

Om kristeligt folkepartis indstilling til beskatning af pensionskasser og forsikringsselskaber kan der således næppe herske tvivl, hverken i dag eller ved den tidligere regerings afgang. Beskatningsformen kan diskuteres, den er ikke ligegyldig, men for os er det væsentlige at få begyndt, og så kan vi senere hen – jeg ville ellers gerne have sagt meget mere, men den røde lampe lyser – diskutere, hvorledes man skal forme en beskatning. Men én ting er givet, det har hr. Lykketoft også sagt som repræsentant for socialdemokratiet, at i 1983 er vi nødt til at tage en formueafgift; der er ikke andre muligheder.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg kunne ikke dy mig for at gå herop og takke hr. Arne Bjerregaard for denne meget klare analyse af, at det er helt nødvendigt med en beskatning, der varer ved, så længe vi har den høje rente og den urealistiske opbobling af krav på fremtiden. Tak, hr. Arne Bjerregaard. Jeg håber, at talen var afstemt med skatteministeren. Det lover godt for fremtiden.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foghel):

Perspektivløst, sagde den socialdemokratiske ordfører med stærk stemme, da han tog fat på det af regeringen fremsatte lovforslag. Og som ventet havde hr. Lykketoft naturlig-

[Ministeren for skatter og afgifter]

vis fuldstændig ret. Der er fra regeringens side intet perspektiv i loven i den forstand, hr. Lykketoft ser perspektiver. Loven er tidsbegrænset for et ganske kort åremål, og det vil naturligvis være urigtigt at kalde et så kort åremål for noget som helst med perspektiv. Men det var vel heller ikke meningen, at det skulle forstås på den måde, for beskyldningen om det perspektivløse gjaldt jo også andre ting.

Lad os se på, hvad det er for to hovedproblemer, dette lovforslag rummer. Det første problem er, hvad der skal ske på den korte sigt, det vil sige inden for det åremål, loven angiver. Og for det andet, hvad der skal ske efter udløbet af denne periode. Det er navnlig det andet spørgsmål, som er specielt interessant, og som har været fremme i debatten i dag og i offentligheden, og det kan måske derfor være rigtigt at starte med netop dette spørgsmål, med perspektivet.

Forskellige ting kan siges om dette spørgsmål. For det første: regeringens lovforslag er begrænset til det korte åremål, som er angivet, og vil ikke gælde herudover. For det andet: regeringen ønsker ikke, at dette lovforslag skal være forløber for en generel, permanent pensionsbeskatning. For det tredje: regeringen er sig naturligvis bevidst, at kombinationen af høj rente, inflation og ekstremt høje skatter og dermed forbundne høje skattefradrag rummer nogle alvorlige problemer såvel for samfundsøkonomien som for samfundets pensionister og for samfundets erhvervsaktive. Disse problemer er naturligvis ikke ude af verden hverken efter 1 år eller efter 2 år. Disse problemer må på den anden side finde en løsning, som tager hensyn såvel til samfundet som til samfundets pensionister og opsparere. Der er mange veje at gå, og det er ingenlunde sikkert efter regeringens opfattelse, at skattevejen er den rigtigste eller den mindst komplicerede. Dette spørgsmål kræver dybtgående overvejelser vedrørende en generel og langsigtet pensionspolitik. Se, hr. Lykketoft, det vil der være perspektiv i, hvis man kunne drøfte det.

For det fjerde: vælger man beskatningsvejen – og den er der øjensynlig nogle her i salen der foretrækker – da bør beskatningen af pensionsordninger ske som led i en overordnet og langsigtet skattelovgivning, således at der ikke gennem isolerede og gentagne

indgreb skabes uro om pensionsopsparingsordninger. Dette er også et perspektiv.

Det er på denne ikke helt perspektivløse baggrund, regeringen har fremsat dette forslag om en midlertidig formueafgift.

Når man siger om dette forslag og dets indhold, at det mangler perspektiv, så er det ikke rigtigt, ligegyldigt hvordan man fortolker ordet perspektiv. Perspektivet er den økonomiske politik, regeringen fører, en politik, vi har været nødsaget til at føre efter den økonomiske tilstand, som riget var i, da vi overtog regeringsmagten.

Nu er det klart, at vor samlede økonomiske politik har som hovedformål at nedsætte inflationstakten, men regeringen tror naturligvis ikke, at en inflationshæmmende virkning først og fremmest er knyttet til den midlertidige afgift af pensionsformuer. I den midlertidige formueafgift har man, som også hr. Lykketoft har været inde på det, et instrument, hvorved man kan forbedre et af de store balanceproblemer, nemlig statens underskud, uden at forværre de to andre balanceproblemer, arbejdsløsheden og underskudet over for udlandet. Opsparerne vil være de første, der får glæde af en inflationsdæmpende politik, og når regeringens økonomiske politik i øvrigt rammer veldefinerede grupper i samfundet, er det ikke bare ikke unaturligt, men rimeligt og socialt afbalanceret, at også en rimeligt veldefineret gruppe af opsparere, nemlig de borgere, der kan og ønsker at spare op, skal bidrage i beskedent omfang til regeringens økonomiske politik.

Der er rejst et andet problem, som det også kan være værd at gøre nogle bemærkninger om. Det var hr. Anders Poulsen, der rejste problemet, hvorvidt indgreb i nogle af disse pensionsaftaler kunne tænkes at være kontraktbrud eller aftalebrud.

Det har naturligvis været et vanskeligt problem for regeringen, hvorledes man skulle se på dette spørgsmål, men det er et vanskeligt problem, hver gang man fra det offentlige side griber ind i borgernes berettigede forventninger. Og man kan, hvis man ønsker det, hævde, at indgreb i de garanterede pensionsordninger griber ind i sådanne berettigede forventninger.

Dette ville imidlertid være en forenkling og dermed en forvridning af et reelt problem. Det reelle er, at den, der indgår i en garanteret pensionsordning – der er mange

[Ministeren for skatter og afgifter]

af den slags ordninger – forventer at få ikke blot et nominelt beløb, men en vis levestandard, når arbejdsaktiviteterne er ophørt. Det centrale i det lovforslag, vi fremsætter, er forventningen om en vis levestandard, som regeringen med sin hele økonomiske politik ønsker at beskytte. Det er jo det, regeringspartierne altid har ønsket at beskytte, og som partierne vil beskytte i fremtiden, og det er det, der er sigtet med dette lovforslag.

I øvrigt er det af adskillige af ordførerne sagt, at dette lovforslag virker uretfærdigt, og det er da også erkendt fra regeringens side, at det ikke i alle situationer virker med millimeterretfærdighed. Det er i og for sig besynderligt, at i mange år har alle, der har kritiseret skattesystemet, gjort det ud fra to synspunkter. Det ene drejer sig om den tilbunds gående millimeterretfærdighed, der gør skattesystemet uforståeligt og uadministrerbart, og det andet synspunkt er, at man altid har lavet hurtige og ikke gennemtænkte løsninger.

I den meget klare tale, den socialdemokratiske ordfører holdt, og hvor der – hvilket absolut er en kompliment til en tidligere skatteminister – ikke var fortolkningstvív l af nogen art, blev regeringen netop kritiseret, fordi regeringen for en gangs skyld har set bort fra millimeterretfærdigheden, hvad i hvert fald ikke er svært at leve med i et meget kort tidsrum. Samtidig sagde den socialdemokratiske ordfører, at nu skal vi altså jage en anden type pensionsbeskatningslov igennem, som skal gælde for al fremtid, inden man har konstateret virkningerne af dette forslag, og inden man får lov til at drøfte de utallige problemer, som ikke er spor færre, og som ikke er spor mindre komplicerede, og som vi vil komme tilbage til under næste punkt på folketingets dagsorden.

Jeg takker de ordførere, der har støttet lovforslaget. Jeg har konstateret, at der er mange, der ikke har støttet lovforslaget. Jeg kan se, at der er blevet rejst en række problemer, også en række gode problemer, som hører hjemme i skatte- og afgiftsudvalget, der jo er kendt for sine smidige og dybtgående drøftelser af forslagene.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har et par spørgsmål til skatteministeren.

Jeg vil gerne spørge, om jeg opfattede det rigtigt, når skatteministeren udtrykte sig omtrent således: problemerne med den høje realrente eksisterer fortsat ud over 1983 og 1984. Man kan jo begrunde det med, at det er de forrige regeringer, der har gjort det så dårligt, det kan vi ikke rydde op i i løbet af nogle få år, eller hvordan man vil gøre det. Det kan jeg se at skatteministeren nikker til, det kan man ikke klare på 2 år.

Så var der en fortsættelse, der efter det, jeg kunne få fat i, lød omtrent sådan: som led i en overordnet skattereform, hvor man tager mange ting ind, indkomstbeskatning, forlængelse af proportionalstrækket, fondsbeskatning og alt muligt andet, kan man bruge skattevejen over for pensionskasser. Var det korrekt opfattet?

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg kom for sent med fingeren for lidt siden efter hr. Lykketofts indlæg, hvor han var mig megen tak skyldig, og det synes jeg nok også hr. Lykketoft er fra den fortid, hvor vi kendte hinanden, og hvor vi arbejdede udmærket sammen, også om problemet her.

Jeg vil bare sige til hr. Lykketoft, at han ikke skal overfortolke mit indlæg og tro, at jeg har givet tilsagn om støtte til en pensionsbeskatning ud over de 2 år. Det, jeg har givet tilsagn om med den regering, der er nu, er klart og tydeligt en beskatning over 2 år. At man så i mit indlæg kan spore en personlig interesse ud fra de samtaler, kristeligt folkeparti i sin tid har haft med hr. Lykketoft, er en anden side af sagen.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg gerne sige, at det er næsten rigtigt opfattet. Jeg sagde, at hvis man vælger skattevejen – det mener jeg ikke er nogen god idé – så må man i hvert fald løse dette problem sammen med de andre store problemer, vi har, og ikke gøre det isoleret, for ellers får vi igen en forvridning af skattesystemet, igen noget, der er uforståeligt. Men jeg er altså ikke tilhænger af, at problemet løses ad skattevejen. Jeg synes, at hvis man skal løse dette problem ad

[Ministeren for skatter og afgifter]

skattevejen, så har man nøjagtig lige så meget perspektiv, som hvis man sætter et par skyklapper på og kun kan se, at problemer af økonomisk natur kan løses på én eneste måde, nemlig skat. Det er ganske perspektivløst.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er enig med skatteministeren i, at der godt kunne tænkes andre løsninger på problemet med den for store realrente. Jeg skal ikke yderligere kommentere det svar, jeg nu fik uddybet, med hensyn til, hvis man vælger skattevejen. Jeg vil alligevel betragte det som noget, der peger lidt fremad.

Lykketoft (S):

Jeg skulle måske lige gøre mit mellemværende med hr. Arne Bjerregaard færdigt først og sige, at jeg noterede mig blot den fuldstændig krystalklare analyse af de økonomiske sammenhænge, som kun efterlod én mulig konklusion: en 2-årig ordning løser ikke problemerne.

Vedrørende skatteministerens bemærkninger har jeg nogle ganske få betragtninger.

Perspektivet i regeringens forslag, siger skatteministeren, er rigets økonomiske tilstand. Det var det også for den socialdemokratiske regering, da disse tanker blev rejst. Skatteministeren siger: statens underskud forbedres ad denne vej, uden at det går ud over andre balanceproblemers løsning. Det er præcis de argumenter, den socialdemokratiske regering har brugt gennem snart lang tid for, at den skattemæssige løsning er den eneste fornuftige og mulige løsning på disse problemer. Men det er jo samtidig argumentet for, at den florumvundne tale om, at tingene måske kunne klares på andre måder, ikke holder vand. Man kan klare mange ting på andre måder, men man kan ikke klare statens budgetproblem på andre måder, medmindre man vil gå ud og hugge ned for fode den sociale tryghed og lave store forhøjelser af den almindelige indkomstbeskatning, af forbrugsbeskatningen, hvilket skader løsningen af beskæftigelsesproblemet.

Det er det, der er perspektivet, hr. skatteminister, og det er derfor, der ikke findes andre muligheder for at håndtere disse problemer, heller ikke når der er gået 2 år. Det

ved regeringspartiernes repræsentanter jo også. Når de ikke indrømmer det, så er det, som jeg fremhævede det i mit forrige indlæg, og som hr. Wilhjelms fremhævede det, ene og alene, fordi regeringspartierne ikke regner med at være regeringspartier om 2 år.

Så sagde skatteministeren noget, som var interessant, nemlig at hvis man skulle løse disse problemer skattemæssigt, også på længere sigt, så krævede det, at det var et led i en overordnet skattelovgivning. Det lyder for så vidt interessant, som man deraf kunne tro, at regeringen havde overvejelser om større skattereformer. Det hører vi selvfølgelig gerne om, men vi betragter ikke en realrentebeskatning som en del af en samlet indkomstskattereform. Vi er enige med Thorkil Kristensen i, at realrentebeskatning ikke generelt kan tillempe den personlige indkomstbeskatning. Det er en løsning, der kan anvendes med rimelighed i forhold til de skattebezugstagede ordninger, fordi den giver et privilegium, en fordel, til den langsigtede kontraktbundne opsparing, sammenlignet med andre former for opsparing. Det synes vi der fortsat skal være, også fordi det jo er en midlertidig ordning, en ordning, der kun varer, så længe den høje rente varer, og så længe problemet, den skal løse, består.

Skatteministeren siger, at regeringen vil beskytte forventningen om en bestemt levestandard. Der findes intet skattesystem med hensyn til pensions- og forsikringsordninger, der bedre og mere præcist kan beskytte forventningen om en bestemt levestandard, end et realrenteskattesystem.

Gammelgaard (KF):

Må jeg sige ganske kort til hr. Lykketoft: vi satser bestemt på, at denne regering kommer til at sidde i mange år.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne have lov til at komme med nogle bemærkninger om skatteministerens udtalelser om løsning i det korte perspektiv.

Jeg indrømmer, at der kan blive tale om et indgreb i et kort perspektiv, men jeg vil gerne gentage, at der må være grænser for, hvor dårlige løsninger vi vælger, og formuebeskatningen er af de konservative gang på gang afklædt som en fornuftig beskatningsform. Jeg håber, at skatteministeren vil slutte sig til

[Bernhard Baunsgaard]

dette, og at de konservative vil foretage endnu en drejning på 180 grader, så de vender tilbage til deres hidtil opretholdt standpunkt vedrørende formuebeskatningen.

Jeg synes, det er rigtigt, at en realrentebeskatning ikke er et nødvendigt led i en skattereform, men jeg er ikke enig med hr. Lykketoft, når han kobler den fuldstændig fra sammenhængen med en skattereform. Thorkil Kristensen har jo gang på gang understreget i sin betænkning, hvor væsentligt det er, at man ikke opnår forvridninger af renteaftakstet ved at have fuldstændig forskellig behandling af de forskellige former for opsparing.

Må jeg sige om formueafkast i forhold til realrentebeskatning, at det er nødvendigt at tænke sig godt om. »Indgreb i rentebeskatningen«, skriver Danmarks Nationalbank i kvartaloversigten august 1982, »kan få vidtrækkende konsekvenser for det finansielle system og kræver grundige overvejelser og forberedelser.« »Man må gøre sig klart«, fortsætter man, »hvad man skal bruge provenuet til.« Jeg sagde også i maj, at provenuet af en skat på pensionsmidlernes afkast foreløbig kun er anvendelig til at nedbringe statsens underskud og dermed behovet for at sælge statspapirer. En sådan skat må antages ikke umiddelbart at have efterspørgselsbegrænsende virkninger.

Jeg tror, vi skal huske begge disse ting. Derfor håber jeg, at regeringen vælger at indføre en realrentebeskatning af pensionskasser m.m. 1. januar 1984. Så meget respekt må man dog vise folketingset, at det får blot et mindstemål af tid til at overveje, hvad det er, man bebyrder folk med. Vi kan ikke gøre det med frelst samvittighed fra 1. januar 1983.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Til hr. Bernhard Baunsgaard blot lige den bemærkning, at selvfølgelig er der en indholdsmæssig sammenhæng mellem behovet for en indkomstskattereform og en realrentebeskatning af pensionsordningerne, men systemmæssigt hører de to ting ikke sammen. Det tror jeg at hr. Bernhard Baunsgaard vil erkende.

Min bemærkning om det er lige så meget rettet til skatteministeren: vi har gjort vores

stilling op med hensyn til, hvordan tingene skal gribes an på pensions- og forsikringsområdet. Vi er ikke interesseret i nye omsvøbsdepartementer, nyt udvalgsarbejde. Vi har et udmærket beslutningsgrundlag vedrørende de problemer, der skal løses, fra Thorkil Kristensen-udvalget. Tiden er inde til at træffe de rigtige politiske beslutninger.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Skatteministeren siger, at vi ikke må forvente millimeterretfærdighed, og det gør vi i sandhed heller ikke. Men hvis man havde været ude i tide, altså i foråret, og havde tilsluttet sig en anden form for beskatning af pensionskasserne, kunne man nok have fundet en model, der ramte lidt nærmere retfærdighed – selv om det heller ikke havde været millimeterretfærdighed, så dog i nærheden af retfærdighed – end det, man er nødt til at gøre nu, fordi man netop er ude i sidste øjeblik. Selv om det er få procenter, det handler om, og over en begrænset årrække, er det dog mange penge, og for nogle af pensionskasserne bliver det mange penge, fordi de har deres midler anbragt til lav forrentning.

Når man taler om millimeterretfærdighed, kan jeg ikke rigtig forstå, at det skal være noget med millimeter, når man beskatter hjælpe- og understøttelsesfonde på virksomheder, som skal være til gavn for de ansatte, mens A. P. Møllers familiefond, som kan opspare til endnu ikke fødte generationer, kan gå fri af en beskatning. Der er mere end en millimeter til forskel.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det er interessant, at hr. Lykketoft den ene gang efter den anden fremdrager Thorkil Kristensen-udvalgets arbejde som baggrund for at gennemføre en realrentebeskatning her i landet. Jeg vil gerne have lov til at citere fra side 10 i Thorkil Kristensen-udvalgets betænkning:

»De mange problemer af regnskabsmæssig, forståelsesmæssig og administrativ art, som udvalget har anført i tilknytning til en generel realindkomstbeskatning, gælder imidlertid i ikke mindre grad for partielle reformer som en realrentebeskatning, eventuelt kombineret med indekserede skattemæssige

[Gammelgaard]

afskrivninger. Udvalget kan derfor ikke anbefale indførelse af realrentebeskatning.«

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Nu har jeg jo haft lejlighed til at læse Thorkil Kristensen-rapporten meget nøje igennem. Jeg har også haft lejlighed til at diskutere den med formanden for udvalget ganske mange gange, og jeg kan oplyse hr. Gammelgaard om, at den passus, han citerer, drejer sig om, at Thorkil Kristensen-udvalget ikke kunne anbefale, at man anvendte realindkomstbetragtninger på den almindelige indkomstbeskatning. Men hvis hr. Gammelgaard læser videre i betænkningen, vil han konstatere, at udvalget godt nok er inde på, at man skal have en såkaldt nominel beskatning af kapitalafkastet, men med en form for realrentegaranti specielt for de ordninger, vi taler om i dag, indbygget, og hvis hr. Gammelgaard går det skridt videre at analysere konsekvensen af den tankegang, så vil han nå frem til en realrentebeskatning af pensions- og forsikringsordninger. Det har jeg gentagne gange fastslået i diskussioner, hvor formanden for udvalget har været til stede, og han har aldrig modsagt mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om beskatning af kapitalafkast i hidtil skattefri institutioner, fonde, pensions-, forsikrings- og opsparingsordninger.

Af Lykketoft (S) m.fl.

(Fremsat 28/10 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Det forslag til folketingsbeslutning, socialdemokratiet her er fremkommet med, er perspektivrigt og opdelt i 2 punkter.

Det første punkt går ud på, at realafkastet i forsikrings- og pensionsordninger samt afkastet af opsparingsordninger i pengeinstitutter skal undergives permanent beskatning.

Det andet punkt i beslutningsforslaget går ud på, at private fonde og selvejende institutioner skal beskattes af deres kapitalafkast på samme måde som aktieselskaber. Man undtager dog herfra fonde med almenyttige formål.

Det foreliggende forslag til beskatning af kapitalafkastet i forsikrings-selskaber og pensionskasser samt opsparingsordninger i pengeinstitutter adskiller sig i flere henseender væsentligt fra regeringens lovforslag om en midlertidig formueafgift af visse pensionskapitaler m.v. Den største forskel er vel nok, at regeringens forslag kun går ud på en midlertidig og derfor forholdsvis enkel formueafgift, medens beslutningsforslaget tager sigte på indførelse af en beskatning, der er permanent. Det stiller naturligvis krav til beslutningsforslagets udformning, der må være således, at det kan anvendes også, når prisstigningstakten og renteniveauet bliver anderledes, end det er i disse år.

Den kreds, der skal omfattes af denne beskatning, er nogenlunde den samme som den, der omfattes af regeringens forslag. Jeg har dog bemærket, at man i beslutningsforslaget også medtager børneopsparing. Så vidt jeg kan se, er forslagsstillerne ikke indstillet på at gøre en undtagelse for løbende pensionsordninger, der er blevet aktuelle, inden beskatningen træder i kraft. De friholdes jo efter regeringsforslaget, men i beslutningsforslaget medtager man således begge ender af de ikke-erhvervsaktive: både børn og pensionister.

Efter socialdemokratiets beslutningsforslag er det ikke formuen, men kapitalafkastet, der skal beskattes. Det er dog kun den del af afkastet, der ikke modsvares af inflationen,